



*LAMPADARUL
DE AUR*

HAIDEȚI SĂ ZIDIM

Bakht Singh

Volumul 5

HAIDEȚI SĂ ZIDIM

INTRODUCERE

Copiii lui Israel au petrecut șaptezeci de ani de captivitate în Babilon și s-au întors la Ierusalim în timpul domniei împăratului Cir (2 Cronici 36:22; Ezra 1:1-11). Când s-au întors, au descoperit că cetatea Ierusalimului și porțile ei erau arse iar zidurile erau dărâmate. Aceste vești despre starea Ierusalimului i-au fost transmise lui Neemia de niște iudei (Neemia 1:2-3). Când a aflat despre starea Ierusalimului și a poporului lui Dumnezeu, el a început să se roage cu lacrimi și să postească. I-a adus aminte lui Dumnezeu de promisiunea Lui făcută copiilor lui Israel (Levitic 26:40-45). El a început prin a-și mărturisi propriile lui păcate, păcatele casei tatălui lui și păcatele poporului lui Dumnezeu.

Starea multor credincioși din zilele noastre este foarte asemănătoare cu cea a copiilor lui Israel din zilele lui Neemia. Există o tristă nerodire printre ei deoarece nu au dat locul care se cuvine lui Dumnezeu, Cuvântului Lui și Casei Lui în viețile lor (1 Corinteni 3:1-6). Numai când ne smerim înaintea lui Dumnezeu și ne întoarcem la El cu o adevărată pocăință și Îl cinștim din toată inima, putem să obținem binecuvântările Lui bogate. Când stăm plini de cutremur înaintea lui Dumnezeu și ne mărturisim păcatele, El ne ascultă rugăciunile, ne iartă păcatele și ne binecuvântează. Crezând în promisiunea lui Dumnezeu din 2 Cronici 7:14, Neemia a început să se roage cu lacrimi și să postească timp de câteva zile. Același principiu se aplică și credincioșilor. Când se smeresc, își mărturisesc păcatele și se roagă lui Dumnezeu, numai atunci pot să redobândească dragostea lor dintâi pentru El. Iar Dumnezeu începe să lucreze în ei, turnând asupra lor duhul de rugăciune și mijlocire (Neemia 1:5-8). Vedem, așadar, că numai smerindu-ne, mărturisindu-ne greșelile și punându-ne în rânduială cu Dumnezeu, pot viețile noastre să fie pe deplin roditoare. Obținem din nou binecuvântarea lui Dumnezeu de care ne-am bucurat odinioară.

CAPITOLUL 1

ÎNTĂRIȚI-VĂ MĂINILE

a) Pregătirea conducătorului

Mai întâi, Dumnezeu a început să lucreze în viața lui Neemia și, prin el, mulți alții încă au fost treziți pentru lucrarea Domnului. În istoria poporului lui Dumnezeu, vedem că, mereu și mereu, Dumnezeu a ridicat câte un slujitor credincios sau o rămășiță a poporului Lui pentru a reîncepe lucrarea Lui. Domnul a făcut întotdeauna lucruri mari pentru poporul Lui datorită credincioșiei câtorva. Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi să facem parte din rămășița prin a cărei credincioșie și mijlocire El intenționează să Își ducă la îndeplinire planul și scopul Lui divine.

Neemia s-a întristat foarte mult din cauză că cetatea Ierusalimului zăcea pustiită și porțile ei erau arse de foc (Neemia 2:3). Tot astfel, aceia care sunt adânc preocupați de lucrarea lui Dumnezeu nu pot să nu se întristeze când văd starea de slăbiciune, de anemie spirituală în viețile poporului lui Dumnezeu. În zilele noastre, în multe părți ale lumii nu găsim printre credincioși altceva decât slăbiciune și copilărie spirituală. Potrivit promisiunilor lui Dumnezeu, marea Lui putere ne stă la dispoziție, viețile noastre pot fi din belșug roditoare dacă suntem preocupați de starea tristă a poporului lui Dumnezeu și dacă suntem gata să acționăm potrivit dorinței Lui (Ioan 14:12; Apocalipsa 1:18). Noi avem un Mântuitor viu care este același ieri, azi și în veci (Evrei 13:8). Când nu ascultăm pe deplin de Cuvântul lui Dumnezeu, viețile noastre devin aride iar noi experimentăm eșecuri, înfrângeri și imaturitate spirituală.

Când copiii lui Israel au fost în Babilon, se părea că nu există absolut nici o speranță cu privire la întoarcerea lor la Ierusalim, pentru că erau robi și, de asemenea, puțini la număr. Dar Dumnezeu și-a ținut promisiunea pe care o făcuse slujitorului Lui, Ieremia. Astfel, prin intermediul unui împărat păgân, numit Cir, li s-a dat șansa să se întoarcă (2 Cronici 36:22). După ce împăratul Cir a dat acea proclamație, ei au început să se întoarcă la Ierusalim. Lucrurile care erau imposibile au devenit posibile.

b) Încredere și ascultare

Cu toate că împăratul Cir dăduse o proclamație deschisă în care se stipula că toți iudeii care doreau să se întoarcă puteau s-o facă, totuși mulți au rămas acolo deoarece nu au crezut. La fel și în cazul nostru, dacă noi nu credem și nu ne ținem de promisiunile lui Dumnezeu, El nu poate să lucreze în noi și prin

noi. În calitatea noastră de credincioși, trebuie să rămânem tari în credința în promisiunile lui Dumnezeu și să ne ținem de ele pentru rezolvarea nevoilor noastre. Sunt mulți care spun că ei cred în Biblie, dar nu se supun celor scrise în ea. Ei sunt înclinați mai degrabă să urmeze obiceiuri, ritualuri și practici omenești. Pe de o parte, ei mărturisesc că se încred în Dumnezeu, dar, pe de altă parte, când ajung în nevoie de bani, încep să cerșească. Îți vine să zâmbești când pe vezi unii oameni care conduc campanii de vindecare și spun că se încred în Dumnezeu că va da vindecare prin intermediul lor. Totuși, este ciudat că atunci când se pune problema finanțelor lor, ei nu mai dau dovadă de aceeași credință, ci, la acest punct, privesc la om după ajutor financiar. Dumnezeu care poate să vindece nu ar putea să le asigure și banii necesari pentru toate nevoile lor? Ei eșuează în a urma Cuvântul lui Dumnezeu în mod absolut. Numai ascultând de El și de Cuvântul Lui în mod absolut putem să-L vedem pe Dumnezeu lucrând pentru noi. Potrivit cu Ioan 15:7, noi trebuie să rămânem în Domnul Isus Cristos, menținându-ne pe noi înșine sub autoritatea Lui. Ascultând de El în fiecare amănunt, noi trebuie să fim guvernați și călăuziți de El în fiecare pas al vieții noastre. Trebuie să ascultăm de El în toate privințele, numai atunci vom putea vedea împlinirea promisiunii Lui - „cereți orice veți vrea și vi se va da“ (Ioan 15:7). Neemia, așadar, a crezut și apoi a ascultat, iar Dumnezeu, de partea Lui, a început să lucreze în numele lui.

c) Viața de rugăciune

Mulți oameni fac mare caz de credința lor în Domnul Isus Cristos, dar când apar problemele, încep să se plângă. Într-un mod subtil fac aluzii la nevoile lor financiare; uneori, chiar și în rugăciunile lor, se roagă cu glas tare despre acestea. Dar în cazul lui Neemia nu găsim nimic de acest fel. El nu a făcut nici o cerere împăratului, cu toate că el era cel mai de văză dintre slujitorii lui și avea șansa să i se răspundă în mod favorabil. El s-a rugat mai întâi către Dumnezeu cerului, înainte de a-și exprima cererea în fața împăratului pământesc. S-a rugat ca Dumnezeu să-i dea înțelepciune ca să-și formuleze cererea într-un mod adecvat. În felul acesta, el a depins de Dumnezeu în privința fiecărui cuvânt ce trebuia să îl rostească înaintea împăratului; împăratul a putut astfel să vadă că el era un om al lui Dumnezeu și cuvintele pe care le-a spus erau cuvintele lui Dumnezeu.

Neemia a cerut împăratului doar permisiunea de a pleca, în exact același mod în care angajații guvernului depun o cerere pentru a pleca atunci când au nevoie (Neemia 2:5). În acea vreme el era într-o nevoie disperată după o mare sumă de bani pentru lucrarea care îi stătea în față. Ar fi putut să ceară de la

împărat ajutor financiar, iar împăratul, fiind așa de mare, l-ar fi putut ajuta pe loc. Dar Neemia nu a vrut să depindă de banii împăratului pentru lucrarea lui Dumnezeu. Și vedem că împăratul nu numai că a fost încântat să îi dea permisiunea să meargă la Ierusalim (versetul 6), ci a și trimis împreună cu el niște conducători ai armatei lui și niște călăreți ca pază pe drum (versetul 9). Vedem, așadar, că atunci când ne așezăm pe genunchi cu orice povară, nu numai că avem privilegiul de a fi călăuziți și guvernați de El, ci, de asemenea, găsim tot de ce avem nevoie pentru siguranța noastră și pentru izbândă. Deci, Neemia a ajuns la Ierusalim, pregătit pentru lucrarea ce-i stătea în față.

CAPITOLUL 2

LUPTA ÎMPREUNĂ

a) Cercetarea locului

Înainte ca Neemia să înceapă să zidească zidul dărâmat, s-a dus să vadă cu ochii lui zidurile dărâmate și porțile arse de foc. Înainte de a rezidi Casa lui Dumnezeu, noi trebuie mai întâi să aflăm cauza nerodirii.

În zilele noastre, sunt în multe locuri credincioși și lideri creștini care se roagă pentru trezire și înviore în rândul poporului lui Dumnezeu, fără să se preocupe îndeajuns să afle cauza nerodirii lor. Doar prin folosirea unor expresii încetățenite în rugăciune, de genul „am păcătuit“ și așa mai departe, nu-L vom vedea pe Dumnezeu lucrând în mijlocul poporului Său. Ei cred că și-au atins obiectivul rugându-se și apoi uitând totul legat de aceasta. Întocmai cum un pacient nu poate fi vindecat dacă se duce la doctor și nu face altceva decât să îi spună acestuia că nu se simte bine, tot astfel asemenea credincioși nu se pot aștepta la o trezire dacă se roagă numai, dar nu fac nimic mai mult. Dacă pacientul nu îi spune doctorului în detaliu necazurile lui, doctorul nu îl poate consulta, nici nu poate să îi pună un diagnostic și să îi dea tratamentul corespunzător. Starea zidurilor Ierusalimului se datora păcatelor copiilor lui Israel. Acest lucru nu a fost privit cu toată seriozitatea. Timp de mulți ani, Dumnezeu, din dragoste, a continuat să îi atenționeze prin prorocii Lui, dar ei au stăruit în neascultare față de Dumnezeu, afișând o indiferență grosolană în fața atenționărilor repetate. După ce le-a dat suficiente șanse, în cele din urmă Dumnezeu l-a trimis pe Nebucadnețar, împăratul Babilonului, care le-a nimicit cetatea: i-a dărâmat zidurile și i-a ars porțile.

Și în zilele noastre putem întâlni situații similare; există nerodire printre credincioși, deoarece ei insistă în a urma obiceiuri, practici, ritualuri și

ceremonii omenești în loc de a asculta de Cuvântul Lui. Ei nu văd în acestea rădăcina problemei.

Când cineva vrea să zidească o construcție solidă, mai întâi trebuie să pună o fundație solidă. În sens spiritual, vedem că Domnul nostru a spus, de asemenea, că dacă ne zidim casa pe stâncă, nu va fi dărâmată de vânt, furtună sau ape mari. Domnul Isus Cristos Însuși este stânca noastră. Noi trebuie să zidim pe El, care este stânca; procedeul nostru de zidire trebuie să fie în concordanță cu învățăturile Lui, cu instrucțiunile Lui, cu voia Lui cerească, planul Lui ceresc, înțelepciunea și puterea Lui cerești. În Efeseni 2:20 citim: „fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos“. Așa trebuie noi, credincioșii, să zidim o casă spirituală, pe o temelie spirituală puternică. Mulți oameni uită această primă lege și încearcă a zidi Casa lui Dumnezeu pe nisip, pe lucruri care nu au aprobarea lui Dumnezeu. Din această cauză vedem pretutindeni dărâmături. Dumnezeu ne avertizează foarte solemn în Evrei 12:26 că o să clatine tot ce are origine și practică omenească, denominațiuni înființate de om, și așa mai departe. Prin urmare, tot ceea ce facem trebuie să fie întemeiat pe Cuvântul lui Dumnezeu dacă vrem ca lucrarea noastră să aducă rod și să reziste la proba forțelor opoente.

b) Confruntarea cu realitatea

Când Neemia a văzut starea tristă a cetății, i-a informat și pe alții (Neemia 2:17). Mulți au venit să-l ajute când a început lucrarea. El le-a spus, de asemenea, că mâna lui Dumnezeu era peste el (versetul 18). Și în zilele noastre avem nevoie de oameni ca Neemia, despre care să se poată spune: „Cu adevărat, mâna lui Dumnezeu este peste acest om“. Când poporul a văzut că mâna lui Dumnezeu era peste Neemia, i s-a alăturat în lucrarea lui Dumnezeu. Dar când Sanbalat Horonitul, Tobia Amonitul și Gheșem Arabul au auzit despre aceasta, au râs de ei, i-au batjocorit și i-au disprețuit. Vedem astfel că atunci când vrem să fim părtași la lucrarea lui Dumnezeu, ne expunem la ridicularizare și împotrivire din partea vrăjmașilor lui Dumnezeu. Aceasta este prima armă pe care o folosește vrăjmașul ca să ne descurajeze și să ne înspăimânte. Pe vremea lui Neemia, aceștia trei erau cei mai influenți oameni din cetate. În fiecare țară întâlnim oameni ca Sanbalat și Tobia, care se opun cu putere lucrării lui Dumnezeu. Asemenea oameni reușesc să ne împiedice să-L urmăm pe Domnul dacă nu ne rugăm îndeajuns pentru putere de la Dumnezeu. Dacă noi ne asumăm vreo lucrare pentru El, ei se distrează pe socoteala noastră, ca să ne descurajeze. Neemia a învins toate aceste obstacole prin rugăciune. El nu s-a uitat la ocările lor, ci și-a ținut gândurile îndreptate asupra lui Dumnezeu. De aceea a putut el

să spună cu mare încredere: „Dumnezeul cerurilor ne va da izbânda. Noi, robii Săi, ne vom scula și vom zidi“ (Neemia 2:20). Aceia care nu sunt născuți din nou și au o gândire lumească pot să pară a fi foarte isteți, dar nu au nici o parte în lucrarea lui Dumnezeu deoarece nu au fost chemați de El. Mulți oameni ascultă de Dumnezeu, dar când apar greutăți, ei se încred mai mult în căutarea favorii oamenilor bogați, în loc să se încreadă în Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să depindă de oameni lumești, necredincioși, în nici o împrejurare. Cu ajutorul rugăciunii și al unei ascultări desăvârșite de Dumnezeu, noi putem, într-un mod cât se poate de categoric, să-l înfrângem pe vrăjmașul care încearcă să ne obstrucționeze și să ne înfricoșeze atunci când stăm cu hotărâre de partea lucrării lui Dumnezeu. Așadar, într-o dependență de Dumnezeu, prin rugăciune, Neemia nu numai că a stat neclintit în fața împotrivirii vrăjmașului, dar l-a și înfrânt.

Am văzut din Cuvântul lui Dumnezeu că nerodirea noastră spirituală poate fi învinsă numai printr-o ascultare de Cuvântul Lui. Zidurile dărâmate ale Ierusalimului și porțile arse arată starea decăzută a poporului lui Dumnezeu de astăzi din întreaga lume. Dumnezeu a trimis mulți proroci ca să îi atenționeze pe copiii lui Israel, dar aceștia nu au luat aminte, nici nu au ascultat de Dumnezeu pe deplin, ci au continuat să se răzvrătească împotriva Lui până ce El a trebuit să îi pedepsească. Potrivit atenționării făcută de Dumnezeu cu mult timp înainte, El l-a făcut pe împăratul Babilonului, Nebucadnețar, să cucerească Ierusalimul și să ducă în robie tot poporul. Zidurile Ierusalimului au fost dărâmate și porțile arse. Dumnezeu le-a spus, prin prorocii Lui, că, după șaptezeci de ani, o să-i aducă înapoi la Ierusalim, și așa a și făcut. Apoi ei au rezidit zidurile dărâmate și porțile arse, devenind astfel împreună lucrători cu Dumnezeu. În același mod, și noi, care suntem credincioși, am devenit împreună lucrători cu Domnul Isus Cristos de îndată ce Dumnezeu ne-a împăcat cu Sine prin Domnul Isus Cristos, întocmai cum a făcut și în cazul copiilor lui Israel după șaptezeci de ani de robie.

Dintre multele nume date nouă, credincioșilor, unul este cel de „lucrători împreună cu Dumnezeu“ (1 Corinteni 3:9). Același lucru găsim și în 2 Corinteni 6:1: „Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu“. Dacă ar fi vrut, Dumnezeu ar fi putut folosi alți oameni la rezidirea zidurilor Ierusalimului, sau ar fi putut folosi pe același împărat Cir care să își trimită armata cu materiale pentru rezidirea zidurilor Ierusalimului; sau ar fi putut folosi pe împăratul Artaxerxe și oamenii lui pentru a rezidi într-un interval de timp foarte scurt. Dar El nu a făcut nimic din toate acestea deoarece a vrut să rezerve acest privilegiu și această responsabilitate în exclusivitate poporului Lui. Numai aceia care sunt cu adevărat născuți din nou și au primit darul vieții veșnice au acest privilegiu de a fi părtași la zidirea Casei lui Dumnezeu.

Noi însă nu am fost mântuiți pentru a zidi o denomi-națiune sau o grupare. Noi suntem chemați după Numele Lui, ca să zidim locașul lui Dumnezeu, o Casă cerească. Potrivit cu Efeseni 2:22, noi, credincioșii, suntem aduși împreună pentru a deveni Locașul veșnic al lui Dumnezeu, Templul lui Dumnezeu. Acest templu nu este făcut din cărămizi, pietre, lut sau lemn. El este un locaș spiritual, veșnic, și privilegiul și cinstea de a-l zidi nu aparțin nicidecum oamenilor lumești. Acest privilegiu nu este dat nici chiar îngerilor, ci este dat în exclusivitate acelor care sunt cumpărați cu sângele scump al Domnului Isus Cristos.

c) Învingând situația existentă

1. Întărindu-se în Domnul

După ce Neemia a ajuns la Ierusalim și a văzut starea zidurilor dărâmate și a porților arse, el a mers și a spus și celorlalți oameni despre aceasta și s-a pregătit pentru rezidire. Neemia știa că Dumnezeu l-a trimis și că El va deschide calea pentru lucrare. El a avut, așadar, credința fermă că Dumnezeu îl va ajuta. Fără șovăire, s-a pus pe treabă și a împărțit poporului lucrarea într-un asemenea mod, încât toți puteau să participe la această slujbă dificilă. Zidurile Ierusalimului erau foarte groase și înalte, și era nevoie de lucrători bine experimentați și instruiți. Ele erau acum într-o stare așa de rea, încât rezidirea lor era o sarcină foarte grea. Tot astfel și astăzi, când vedem starea neroditoare a poporului și începem să ne gândim cum am putea s-o îmbunătățim, s-ar putea să ni se pară ceva imposibil. Mulți spun, descurajați: „N-ar trebui să ne mai batem capul cu starea poporului. La urma urmei, nu trăim în zilele apostolilor“. Alții cred că trebuie să meargă înainte și să lucreze în funcție de vremuri. Dar Dumnezeu nu este fericit cu o asemenea stare a poporului Lui. Dacă ești gata să-L ascuți și să-L urmezi, El îți va da putere și har în plus. Nu trebuie să uităm că, în ciuda tuturor limitelor și handicapurilor noastre omenești, Dumnezeu ne poate folosi în chip minunat dacă suntem gata să ne încredem în El și să-L ascultăm.

2. Dorința de a lucra

Neemia a împărțit întregul zid în mai multe porțiuni, potrivit rânduiei divine. Nimeni nu s-a plâns de locul dat, nu l-a refuzat și nu a cerut să i se dea un colț sau o parte anume a zidului, după cum îi plăcea lui. Unor oameni le place să-și aleagă lucrarea în funcție de preferințele lor și spun că pot să facă numai o anumită slujbă, nu altele. De exemplu, în timpul Adunării sfinte

(conferința noastră de opt zile din India), unii spun că pot numai să spele vasele, nu pot face alte lucrări. Găsim chiar și printre slujitorii lui Dumnezeu pe mulți care vor să slujească lui Dumnezeu după cum le place lor și în felul acesta refuză să se întegreze planului și rânduiei lui Dumnezeu. De exemplu, dacă au mulți copii, vor să fie într-un loc unde sunt școli bune, case frumoase în care să locuiască, și așa mai departe. Ei nu sunt mulțumiți să meargă oriunde îi trimite Dumnezeu, ci vor să rămână acolo unde soțiile lor vor să stea. Unele soții pot manipula mintea soților lor foarte ușor. Cineva a amintit unei soții că soțul este capul casei. La aceasta, ea a replicat că, într-adevăr, și ea crede că soțul este capul, dar ea este gâtul care întoarce capul. Acest lucru nu este în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea citim că Neemia, sub călăuzirea lui Dumnezeu, a împărțit întreaga lucrare între copiii lui Israel, bogați sau săraci, tineri sau bătrâni. El nu a luat în seamă alte considerații, ci numai călăuzirea lui Dumnezeu. Știm că rânduiala și planul lui Dumnezeu sunt întotdeauna cele mai bune. Dacă sunt greutăți, El Însuși ne va da puterea de a le învinge; dacă sunt piedici, El Însuși le va îndepărta și dacă sunt situații imposibile, El Însuși le va face față. Tot poporul, cu o inimă întregă, s-a pus pe lucru și a continuat să zidească fiecare porțiunea de zid care îi fusese încredințată. Au lucrat cu bucurie și credincioșie. Nici unul dintre ei nu a cârtit sau spus: „Nu pot să fac lucrarea asta“. De exemplu, vedem în Neemia 3:3 că fiecare lucrare înșușită de ei a fost realizată în întregime.

Acesta este un mare secret pentru viața credinciosului. Tot ce facem, trebuie să facem din toată inima, ca pentru El (Coloseni 3:23). În calitatea noastră de credincioși în Domnul Isus Cristos, indiferent ce slujbă ni se încredințează, acasă sau în altă parte, nu trebuie să eșuăm în a o face din toată inima.

La un spital era o asistentă credincioasă care era foarte conștiincioasă în lucrul ei. După câțiva timp a fost mutată la o altă secție și acolo, ca de obicei, ea a început să-și vadă de îndatoririle ei din toată inima și cu conștiinciozitate, și a menținut totul din secție în ordine și curat. Văzând acestea, un pacient a întrebat-o cine urma să inspecteze secția. Ea a răspuns: „Nimeni“. Pacientul a continuat să o întrebe că atunci de ce muncește așa de mult, remarcând că asistentele care lucraseră în acea secție înainte de venirea ei nu fuseseră așa de credincioase și serioase în îndeplinirea îndatoririlor lor. La aceasta, asistenta a replicat că ea nu lucra ca să placă vreunei ființe omenești, ci ca să placă numai Domnului Isus Cristos care era Mântuitorul ei.

Noi trebuie să învățăm să acceptăm de bunăvoie orice fel de slujbă pe care Domnul ne-ar încredința-o. Când m-am dat în slujba Domnului, în anul 1932, am promis Domnului că nu voi avea preferințe cu privire la tipul de lucrare, de hrană, condiții de climă sau orice altceva, și că sunt gata să merg oriunde

mă va trimite El. Eu am crezut că El nu mă va părăsi și aceasta mi-a fost îndeajuns. El merge înaintea noastră, în urma noastră, cu noi și ne dă putere pentru orice gen de lucrare pe care ne-o asumăm s-o împlinim, atâta timp cât aceasta este în conformitate cu planul și voia Lui desăvârșite.

Printre cei care au venit să-l ajute pe Neemia la rezidirea zidurilor Ierusalimului au fost câțiva care nu erau calificați ca tâmplari sau zidari, dar au acceptat lucrarea numai pentru că era de la Dumnezeu. Drept urmare, Dumnezeu Însuși le-a dat îndemânarea și cunoștințele necesare pentru lucrare. Pe de altă parte, au fost unii care nu au lucrat cu tragere de inimă. Putem vedea din Neemia 3:5 că, deși fruntașii nu au refuzat fățiș să lucreze, totuși nu au lucrat din toată inima.

În timpul străngerilor de la Adunarea sfântă de aici din India, când cerem voluntari pentru diferite slujbe, unii vin și lucrează foarte fericți în primele zile, dar, pe măsură ce trec zilele, își pierd interesul, uitând faptul că noi trebuie să ne facem pe deplin partea în orice lucrare ce ne este încredințată în Casa lui Dumnezeu.

3. Bucuria de a fi părtaș la lucrare

În capitolul trei din cartea lui Neemia găsim că tuturor li s-a dat să facă câte o lucrare importantă, indiferent de statutul lor, fie că erau preoți, nobili, negustori sau argintari (Neemia 3:8, 31-32). Deși Șalum, fiul lui Haloheș, era mai mare peste jumătate din ținutul Ierusalimului (versetul 12), totuși, el și fetele lui au venit să își facă partea lor în lucrare. Marele preot Eliașib și frații lui și-au asumat o parte importantă din lucrarea Domnului (versetul 1).

În zilele noastre, vedem chiar și printre slujitorii lui Dumnezeu că mulți nu vor să-și asume o lucrare grea, care cere mult efort; așteaptă să li se arate respect sau o considerație specială, ca și cum ar fi, într-un anume sens, superiori celorlalți sau deosebiți față de ei. Noi, cu toții, trebuie să ne aducem o contribuție la lucrarea lui Dumnezeu, indiferent cine suntem și din ce mediu provenim. Lecția pe care o avem de învățat de aici este disponibilitatea de a sluji Lui și de a rămâne în rânduiala divină. În Casa lui Dumnezeu nu putem să avem preferințe, ci trebuie să facem numai voia lui Dumnezeu, rânduiala Lui, porunca Lui și planul Lui fiind ținta noastră. Dacă poporul nu ar fi ascultat de Neemia, zidurile Ierusalimului nu s-ar fi zidit. Datorită supunerii lor în fața autorității lui, în ciuda împotrivirii vrăjmașilor, ei au înaintat cu lucrarea până ce au terminat-o. Acest lucru a fost posibil pentru Neemia numai pentru că poporul nu l-a deranjat cu cereri pentru acordarea de concesiuni sau atenție specială.

Domnul Isus este Neemia al nostru ceresc. El are planul desăvârșit pentru zidirea noului Ierusalim. Dacă noi urmăm cu toții rânduiala și planul lui Dumnezeu în Casa Lui și rămânem sub autoritatea Domnului nostru Isus Cristos

și facem totul ca pentru El, atunci vom avea cinstea de a vedea viața curgând prin noi înspre diferite părți din lume când mergem încoace și încolo trudind în calitate de împreună lucrători ai Lui. Domnul ține evidența a ceea ce facem și cum facem. Să învățăm să ne folosim de secretul de a lua parte din toată inima la lucrarea lui Dumnezeu, în conformitate cu planul și rânduiala Lui. Vom fi atunci surprinși să vedem că Dumnezeu ne va da putere, har și înțelepciune în plus pentru orice lucrare avem de făcut. De asemenea, ne vom bucura de existența unității spirituale și a dragostei în mijlocul nostru (Ioan 13:35).

4. Rugăciunea pentru îndepărtarea vrăjmașilor

Am văzut deja că zidurile dărâmate și porțile arse ale Ierusalimului vorbesc de viețile neroditoare ale multor copii ai lui Dumnezeu din întreaga lume. Am văzut, de asemenea, că această stare a fost rezultatul răzvrătirii și al păcatului copiilor lui Israel. Chiar și în zilele noastre putem vedea multă nerodire în rândul poporului lui Dumnezeu din cauza păcatului și a neascultării lor de Dumnezeu. Dar Dumnezeu harului a folosit întotdeauna o rămășiță pentru a aduce viață nouă în mijlocul copiilor Lui, ca ei să se poată bucura din plin de mântuirea Lui. Dumnezeu s-a folosit de Neemia și împreună lucrătorii lui pentru a rezidi zidurile dărâmate și porțile arse ale Ierusalimului. Aceia care vor să asculte de Dumnezeu și să facă parte din această rămășiță trebuie să se aștepte la orice fel de împotrivire, ridiculare sau batjocuri, întocmai cum și Neemia și ajutoarele lui au avut de întâmpinat și au învins multă împotrivire și persecuție. Sanbalat a fost batjocoritorul și persecutorul principal (Neemia 4:1). El a avut și un tovarăș, pe nume Tobia (versetul 3). Acești oameni, Sanbalat și Tobia, erau cei mai puternici și cei mai influenți oameni ai locului. Și noi, în calitatea noastră de slujitori ai lui Dumnezeu, ne vom lovi de împotrivirea oamenilor puternici și influenți, așa-numiții lideri creștini.

În anul 1941 am avut de înfruntat o împotrivire venind din partea liderilor diferitelor denominațiuni din orașul Madras. Sanbalat și Tobia ar fi putut să-și folosească poziția lor înaltă în avantajul zidirii zidului Ierusalimului, dar ei au procedat tocmai invers, s-au folosit de poziția lor privilegiată pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu și a deveni dușmanii slujitorilor Lui. Pavel spune în Filipeni 2:21: „... toți umblă după foloasele lor“. Chiar la începutul lucrării Domnului în Madras, El ne-a prevenit și ne-a învățat cum să stăm în fața unui asemenea gen de împotrivire. Astfel, înainte de a trece în „Iehovah Shammah“ din Madras, câțiva dintre noi am avut pe inimă, ca o povară, să ne rugăm toată noaptea. Am știut dinainte că urma să ne confruntăm cu multă persecuție și atacuri din partea vrăjmașului. În același timp, am știut că, dacă nu ne vom ruga cu perseverență, nu vom putea să rămânem pe poziție. Am hotărât, așadar, să mergem pe un deal din

apropiere, într-un loc numit Pallavaram, pentru a petrece toată noaptea în rugăciune. Eram cam 25-30 la număr. Când ne-am dus acolo, am descoperit pe deal multe morminte vechi, iar locul era plin de scorpioni și miriapode. După ce am petrecut un timp cu Cuvântul, am început să ne rugăm. Acești scorpioni și miriapode erau atrași de lanternele strălucitoare pe care le luaserăm cu noi. Îi ucideam când vedeam că se apropie de noi. A fost o experiență neobișnuită: pe de o parte, am continuat să ne rugăm toată noaptea, iar pe de altă parte, am continuat să ucidem scorpioni și miriapode. Dimineața devreme am văzut cum soarele răsărea deasupra orașului Madras. Atunci Domnul ne-a vorbit într-un mod clar și deschis că vom avea de înfruntat împotrivire și persecuție foarte aspre din partea oamenilor, care vor fi tot așa de dureroase și veninoase ca și înțepăturile scorpionilor și miriapodelor. Domnul, de asemenea, ne-a îmbărbătat spunându-ne să nu ne temem de ei pentru că, și dacă acei oameni vor încerca să ne facă rău, nu vor reuși, căci, așa cum am fost în stare să învingem scorpionii și miriapodele, la fel vom fi în stare să învingem pe aceia care ne vor persecuta și ni se vor împotrivi. Ceea ce Domnul ne-a vorbit prin intermediul scorpionilor și al miriapodelor s-a dovedit adevărat în experiențele din anii care au urmat. Așadar, rugăciunea noastră perseverentă s-a dovedit a fi un mare ajutor și îmbărbătare.

Noi nu putem să-l învingem pe dușman prin înțelepciunea, priceperea, talentele, darurile noastre sau prin puterea noastră. Acum putem să mărturisim că Domnul și-a ținut promisiunea cu credințioșie în decursul celor 31 de ani care au trecut. Cu cât oamenii au încercat mai mult să se opună lucrării lui Dumnezeu, cu atât noi am fost binecuvântați mai mult. În primul rând, ei au folosit armele batjocurii și ale ridiculizării, așa cum am remarcat în Neemia 4:1. Acestea sunt niște arme des întâlnite pe care vrăjmașul le folosește pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu. Diavolul s-a folosit adeseori de lideri în acest scop, sperând că batjocura și ridiculizarea venite din partea oamenilor de vază se vor dovedi mai eficiente în a cauza stricăciuni lucrării lui Dumnezeu.

Sanbalat și Tobia nu numai că dețineau poziții importante în Ierusalim, ci aveau și o groază de bani. Ei erau așa de mândri de poziția, pământul, autoritatea și banii lor, încât nu s-au temut să îi ridiculizeze pe aceia care voiau să asculte de Dumnezeu și să-I slujească. Am văzut cum s-a întâmplat același gen de lucruri în ultimii ani. Aceia care aveau funcții de răspundere în școli, spitale și alte instituții, și aveau mulți bani, erau plini de sine din cauza puterii conferite de poziția lor înaltă. Ei au început să îi ridiculizeze pe cei care doreau să depună mărturie prin apa botezului. Spuneau: „Cine te va îngropa? Cine se va căsători cu tine? Cine îți va da o slujbă? Cine te va hrăni?“ și așa mai departe. Diavolul a utilizat aceeași armă de-a lungul veacurilor împotriva slujitorilor lui Dumnezeu care au vrut să asculte de El și să Îi slujească. Noi însă Îi mulțumim și Îi aducem laude Lui

Dumnezeu pentru arma noastră puternică și eficace care este îndeajuns de puternică pentru a-l înfrânge pe vrăjmaș. Dacă vrem să ascultăm întru totul de Dumnezeu, și noi trebuie să fim gata să întâmpinăm tot felul de batjocuri și persecuție. Când Neemia și ajutoarele sale au fost atacate de vrăjmaș, au început să se roage. Cu cât erau mai mult atacați de vrăjmaș, cu atât se rugau mai mult. La fel, nici noi nu am fost descurajați de atacurile vrăjmașului, ci am continuat să ne rugăm și să căutăm ajutorul lui Dumnezeu. Am experimentat că oamenii care la început ne-au batjocorit, acum ne imploră să mergem și să-i ajutăm, să ne rugăm pentru ei sau să ținem campanii de evanghelizare în zona lor. Dacă suportăm cu răbdare toate batjocurile, la vremea potrivită Domnul ne va ajuta și ne va face canale de binecuvântare pentru aceia care inițial au râs de noi. Datoria noastră este doar de a rămâne credincioși viziunii cerești și de a continua să ne rugăm.

În Neemia 4:6 citim că ei erau într-un gând de a lucra în unitate, ca un singur om. Au înaintat cu lucrarea, în timp ce Dumnezeu continua să le arate cum să procedeze. În unele cazuri, vedem că vrăjmașul aduce ceartă și neînțelegeri între credincioși ca să împiedice lucrarea lui Dumnezeu. Pentru a menține unitatea în duh în mijlocul nostru, trebuie să ne rugăm mult.

Când Sanbalat și Tobia nu au putut opri lucrarea lui Dumnezeu prin batjocuri și ocări, s-au supărat și mai tare și au început să utilizeze forța. S-au înțeles să lupte împotriva lui Neemia și a tovarășilor lui. Au crezut că prin amenințări și forță vor putea să oprească lucrarea lui Dumnezeu. Și noi am trecut prin experiențe similare în decursul multor ani. Dar și noi beneficiem de aceeași armă, și anume de rugăciune, pentru a-l înfrânge pe vrăjmaș (Neemia 4:9). De aceea am avut acea povară pe inima noastră de a iniția rugăciuni de „o noapte întregă“ și alte perioade pentru rugăciune în adunare; luptând cu stăruință în rugăciune, am fost în stare să-l înfrângem pe vrăjmaș.

Vrăjmașul poate să stârnească o opoziție înverșunată împotriva lui Dumnezeu și a slujitorilor lui Dumnezeu. Numai luptând cu stăruință în rugăciune, putem cu siguranță să înfrângem atacul vrăjmașului. Îl vedem pe Domnul Isus Însuși rugându-se pentru Simon Petru în Luca 22:31-32. Domnul a zis: „Simone, Simone, Satan v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi“.

5. Îndepărtarea dărâmăturilor

Neemia 4:10. Din cauză că pereții erau arși, multe dărâmături zăceau împrăștiate peste tot. Deci, pentru a putea zidi un zid puternic, era nevoie să îndepărteze mai întâi toate dărâmăturile. Aceste dărâmături vorbesc despre

obiceiuri, tradiții și practici omenești. Dacă vrem ca lucrarea lui Dumnezeu să fie puternică, trebuie să îndepărtăm tot acest moloz (Marcu 7:1-13).

În multe locuri se poate vedea cum capii bisericilor denominaționale ignoră Cuvântul lui Dumnezeu și se țin de obiceiuri, ritualuri și practici omenești pe care le-au primit de la predecesorii lor, și nu de la Dumnezeu.

Într-o zi, zece asemenea oameni, care păreau a fi respectabili și temători de Dumnezeu, au venit la mine și mi-au spus foarte politicos că apreciau ceea ce Domnul făcea prin intermediul străngerilor noastre, dar aveau două lucruri împotriva mea. Unul era: Practicam eu și al doilea botez? iar celălalt: De ce aveam străngeri separate duminica, când și ei aveau propriul lor serviciu religios? Eu le-am cerut, pe un ton politicos, să-mi arate un singur verset sau măcar o jumătate de verset din Biblie unde se vorbește despre botezul copiilor mici și, de asemenea, le-am explicat înțelesul cuvântului botez. La aceasta, unul dintre pastorii conducători a spus că înșiși strămoșii lor temători de Dumnezeu și-au botezat copiii, timp de secole, și m-a întrebat dacă se putea ca aceștia să fi greșit. Le-am spus atunci că și bunicul meu fusese un om bun și temător de Dumnezeu, și i-am întrebat dacă trebuie să ascult de Biblie sau de cuvintele bunicului meu. Mi-au spus că nu au venit pregătiți să răspundă întrebărilor mele. Le-am cerut, așadar, să binevoiască să fixeze ei ziua, locul și ora și să invite pe oricâți pastori vor, dar eu voi merge singur. Am pus însă condiția ca să-și aducă toți Bibliile, astfel încât tot ce vor spune să fie susținut cu versete din Scriptură. Cu toții au fost de acord, au fixat locul, ziua și ora și au promis să vină, dar nici până în ziua de azi nu s-au prezentat.

Referitor la străngerea de închinare, le-am spus că noi nu facem membri și nu strângem semnături, nu mergem încoace și încolo invitându-i pe oameni să vină la străngerile noastre, nici nu căutăm să-i atragem cu unele câștiguri materiale, cum ar fi laptele praf. Dar când oamenii vin din proprie inițiativă, cu dorința de a se închina Domnului în Casa Lui, noi nu putem să-i oprim. Le-am mai spus și că noi avem dreptul de a ne închina lui Dumnezeu în modul în care El ni l-a arătat în Biblie, unde este limpede că El ne-a iertat păcatele și ne-a spălat prin sângele Lui scump. Le-am cerut să îmi spună dacă, la vreo străngere, am vorbit ceva ce nu era conform cu Scriptura.

În general, străngerile noastre de închinare durează destul de mult. Într-o duminică, unul dintre pastorii conducători a venit la străngerea noastră de închinare în jurul orei unu după masa. Întrucât închinarea noastră a durat destul de mult, el a ieșit afară de câteva ori, a revenit mereu și s-a așezat. La sfârșit mi-a spus că venise cu multe întrebări și că Domnul îi vorbise și îi răspunsese la toate, una după una, în timpul serviciului de închinare. Chiar ne-a invitat la o campanie de evanghelizare în zona lui și ne-a promis să facă pregătirile necesare.

Dumnezeu îi cheamă, dintre copiii Lui, pe unii să fie pastori, pe alții evangheliști, și așa mai departe. Când El îi cheamă, îi și numește și îi pregătește pentru o anumită slujbă. Am văzut în unele adunări că cei care țineau cu tot dinadinsul să aibă o poziție au adus foarte mult gunoi sub formă de diviziuni, partide și lupte. Dacă acest gunoi nu este îndepărtat, lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi realizată conform Cuvântului lui Dumnezeu și planului Său ceresc.

Neemia 4:19b: „Lucrarea este mare și întinsă, și noi suntem risipiți pe zid, departe unii de alții“. Când lucrarea Domnului se extinde, nu putem să ne adunăm pentru părtășie de câte ori ne-ar place. Această slăbiciune dă loc gunoiului indiferenței unii față de alții. Pentru a elimina această dificultate, trebuie să facem un efort în plus ca să ne adunăm pentru părtășie. Strângerile Adunării sfinte, și alte strângeri speciale, sunt cu scopul de a veni împreună pentru părtășie și de a depăși, în acest mod, dificultățile din perioadele de separare.

CAPITOLUL 3

DUMNEZEU VA FACE SĂ PROSPERE LUCRAREA

a) Săraci și totuși prosperi

Am văzut deja că atunci când copiii lui Israel au început să rezidească zidurile și porțile arse ale Ierusalimului, s-au lovit de multă împotrivire din partea vrăjmașului lor. Acum vedem că au trebuit să se confrunte cu probleme menite să împiedice lucrarea lui Dumnezeu și ascultarea lor deplină față de El. Din cauza lipsei de dragoste între ei, au apărut multe probleme. În acea vreme a fost o foamete în țară. Datorită sărăciei ce a urmat, au trebuit să-și ipotecheze viile, casele și pământurile (Neemia 5:3-4). Au fost unii iudei care au început să perceapă dobândă sau camătă. Este datoria noastră, a credincioșilor, de a ajuta pe cei care sunt în nevoie. Dacă nu facem aceasta, împiedicăm lucrarea lui Dumnezeu. Fiind copiii Lui, noi nu putem să cerșim bani sau hrană (Psalmul 34:10; 37:25). Credincioșii care nu se pot încrede în Dumnezeu și care au obiceiul de a cerși ajutor și bani rămân cerșetori pe tot restul vieții lor. Aceia care sunt în lipsă trebuie să învețe să se roage pentru nevoile lor. Aceia care au mai mult decât le trebuie au datoria de a se ruga și de a-i afla pe aceia care au nevoie de ajutorul lor. Dacă aceasta se face după călăuzirea lui Dumnezeu, multe nevoi pot fi satisfăcute și nu există riscul de a arunca banii pe geam.

Cu câțiva ani în urmă s-a întâmplat că am stat la o familie săracă ai cărei membri erau credincioși buni. În acea perioadă, stăpânul casei rămăsese fără

serviciu. Într-o zi nu a fost deloc mâncare în casă, nici măcar o bucată de pâine. Dar toți, inclusiv copiii, au început să se roage fără să cârtească câtuși de puțin. Ei erau convinși că Dumnezeu va purta de grijă de nevoile lor și nu va trebui să cerșească. Pe când se rugau ei, am auzit un zgomot puternic la ușă. Am crezut că cineva a lovit în ea cu o piatră mare. Dar când au deschis ușa, au descoperit o sacoșă mare ce conținea pâine, legume și alte produse alimentare suficiente pentru întreaga familie. Dacă noi, credincioșii, începem să cerșim, lui Dumnezeu nu-I va plăcea aceasta și noi vom continua să rămânem niște cerșetori.

Prima lecție pe care am învățat-o de la Domnul la începutul vieții mele de creștin a fost aceea de a nu spune nimănui nimic despre nevoile mele, nici prin cuvinte, nici prin vreo aluzie, ci numai Domnului. A fost o perioadă când nu am avut mâncare zile la rând și, parcă pentru a se adăuga dificultăților mele, trebuia să parcurg pe jos distanțe lungi.

Într-o zi eram foarte flămând și atunci m-am gândit în mine însumi: „Mi-e tare foame. Nu pot să cerșesc sau să cer cuiva de mâncare. Dacă voi merge la prietenul meu la vremea mesei, el mă va pofti în mod sigur să mănânc împreună cu el. Eu voi spune: ‚Nu, mulțumesc‘. Dacă mă va mai ruga încă o dată, îi voi spune încă o dată: ‚Nu, mulțumesc‘, dar dacă mă va ruga și a treia oară, voi consimți să mănânc împreună cu el“. Cu asemenea gânduri în minte, am mers la el și s-a întâmplat exact așa cum prevăzusem și astfel am avut posibilitatea să mănânc. După câteva săptămâni am avut din nou aceeași ispită. Eram foarte flămând și m-am gândit să merg iarăși la prietenul meu cu speranța de a repeta experiența anterioară. Mă aflam în drum spre casa lui, în jurul orei 13:30, când Domnul m-a muștrat, zicând: „Unde îți este credința?“ Eu am replicat: „Doamne, nu intenționez să cer sau să cerșesc mâncare. Numai dacă el va insista, după ce-l voi fi refuzat de două ori, voi mânca“. La aceasta, Domnul m-a întrebat: „Care este motivul pentru care mergi în casa prietenului tău?“ Am fost făcut de rușine. Îndată am cerut Domnului să mă ierte. I-am promis că nu voi mai merge la nimeni cu nici o nevoie de-a mea, pentru că El îmi este îndeajuns (Psalmul 23:1). În felul acesta, Domnul mi-a dat o credință puternică.

A mai fost o altă ocazie când a trebuit să merg fără mâncare o zi întreagă. La miezul nopții, un bărbat a venit și a bătut la ușa mea, trezindu-mă. Apoi mi-a spus: „Frate! Te rog iartă-mă că vin la tine la ora asta târzie din noapte. Adormisem și am avut un vis. În vis am văzut pe cineva cerându-mi să merg și să te chem la masă. M-am sculat deci, m-am dus în bucătărie și am descoperit că mai rămăsese o farfurie de orez gătit. Te rog, spune-mi, ai mâncat azi?“ Nu am putut să îi răspund cu o minciună, așa că i-am spus că nu mâncasem nimic în ziua aceea. M-a dus imediat acasă la el, atunci, la miezul nopții, și mi-a dat să mănânc. Asemenea

lucruri nu se petrec la întâmplare. Nu spuneți: „Cazul tău este diferit“. Dacă ne încredem în Dumnezeu pe deplin, El își va dovedi credincioșia.

Cu o altă ocazie, douăzeci și cinci dintre noi am mers într-o campanie de evanghelizare. În acea vreme ne făceam singuri mâncare. Când a venit duminica, aceia dintre noi care aveau sarcina de a face mâncare au vrut să rămână și să gătească. Eu le-am spus că Domnul voia ca toți să mergem la serviciul de închinare. Ei au spus: „Ce vom face cu masa de prânz?“ Le-am spus că Domnul va purta de grijă. Ne-am dus, așadar, cu toții la strângerea de închinare. După strângere, stăteam cu toții într-o stație de autobuz. Am văzut un bărbat, pe care-l cunoșteam, apropiindu-se de noi cu un coș foarte mare. L-am întrebat ce făcea. Mi-a spus că fusese la o nuntă unde a rămas multă mâncare. Gazdele au spus că oricine poate să ia din mâncarea rămasă. El s-a gândit că, deși nu avea familie, putea să ia mâncarea ca să o ducă la vecinii și prietenii lui. Dar când ne-a văzut, a simțit că trebuie să ne-o dea nouă, și astfel ne-a lăsat acel coș plin cu mâncare. Era mâncare bună și suficientă pentru noi toți. Dumnezeu, deci, se va îngriji de toate nevoile noastre atâta timp cât noi ne facem partea noastră de a ne încrede în el.

Într-o dimineață devreme, în timp ce mă rugam, Domnul mi-a spus să vizitez pe o văduvă ce avea mare nevoie de 5 rupii. El mi-a spus să-i dau eu acei bani. M-am ridicat, am scotocit prin buzunare, dar nu am găsit nimic. Domnul continua să-mi spună: „Du-te și dă-i“. Atunci m-a îmbrăcat, mi-am luat Biblia și am ieșit fără a avea vreun ban la mine. Ciudat, în timp ce mergeam am observat o bancnotă de 5 rupii pe drum. Ridicând-o, am întrebat cu glas tare dacă a pierdut cineva o bancnotă de 5 rupii. După ce am întrebat de trei ori, fără ca cineva s-o reclame, am luat bancnota, m-am dus la casa văduvei și i-am dat banii. Ea a început să plângă și mi-a spus că în noaptea precedentă îl văzuse în vis pe soțul ei care îi spunea să nu se îngrijoreze și că fratele Bakht Singh va veni și îi va da 5 rupii. De asemenea, a mai spus că Domnul mă trimisese tocmai când ea se gândea la mine. Asemenea lucruri nu se petrec la întâmplare.

Noi trebuie să îi ajutăm pe cei aflați în nevoie după cum ne dă și ne călăuzește Domnul. Trebuie să ne rugăm și să cerem Domnului să ne arate pe cei care duc lipsă de hrană sau de haine sau de bani. În acest mod putem să îi ajutăm și să îi îmbărbătam pe tovarășii noștri de credință săraci, pe văduve și pe orfani. Sunt mulți credincioși care au bani suficienți, ba chiar mai mult decât suficienți, pentru a-i cheltui pentru cei aflați în nevoie, dar nu le dă prin gând să facă aceasta. Acest fel de egocentrism face ca inimile lor să fie pline de cărtiri, ură și gelozie. În Fapte 6:1-6 citim că adunarea de la început a rezolvat problemele numind niște bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune. În zilele noastre vedem că unii oameni dornici de putere și

autoritate râvnesc să fie diaconi sau bătrâni. Asemenea oameni nu manifestă dragoste sau grijă față de credincioșii săraci. Tot ceea ce vor este doar să aibă întâietate. Numai aceia care sunt spirituali și sunt pregătiți de Dumnezeu pot deveni păstori. În Fapte 11 vedem că a fost o foamete în întreaga Iudee și credincioșii din Antiohia au trimis ajutoare prin Pavel și Barnaba.

Când Pavel și Barnaba au ajuns la Ierusalim, i-au găsit pe credincioși rugându-se. În acea vreme aceștia treceau printr-o foamete și persecuție severă. Pavel și Barnaba au fost surprinși să îi vadă rugându-se cu credință, în loc să fie îngrijați din cauza necazurilor. Luaseră cu ei bani și provizii pentru ajutorarea sfinților din Ierusalim aflați în nevoie, dar și ei au primit ceva în schimb, și anume o nouă dorință aprinsă pentru rugăciune. Astfel, ei au dus mari binecuvântări în Antiohia de la Ierusalim (Fapte 13:1-3). Ajutându-i pe alții, împărțind cu alții ceea ce avem, primim o viziune cerească. În calitatea noastră de credincioși, noi trebuie să învățăm să ne rugăm zilnic și în mod concret pentru a-i afla pe cei care sunt în nevoie. De asemenea, toți bătrânii și păstorii trebuie să învețe același secret spiritual.

În Neemia 5:14-15, Neemia spune că nu a acceptat nici un dar de la popor pe tot parcursul celor 12 ani. Nu a acceptat nici hrană, nici bani, cu toate că era guvernator. Din punct de vedere omenesc, ar fi fost cât se poate de nimerit ca el să accepte daruri, după cum și alții care fuseseră în acea poziție înaintea lui depinseseră într-o măsură mare de popor în privința mâncării și a băuturii. Ei au lucrat pentru bani, nume și faimă, dar Neemia a lucrat cu frică de Dumnezeu.

Și printre slujitorii lui Dumnezeu întâlnim pe unii care sunt guvernați de bani și de dorința după confort. Ei au pe inimă să viziteze numai acele case de unde pot primi daruri. Dacă descoperă că adunarea lor nu îngrijește de nevoile lor, îi muștră neconținut pe credincioși în mesajele lor, acuzându-i că nu știu să-L cinstească pe Domnul cu lucrurile lor materiale. Asemenea slujitori ai lui Dumnezeu nu au învățat să se încreadă în Dumnezeu pentru nevoile lor, iar rezultatul este că rămân sterpi din punct de vedere spiritual. Dacă noi Îl slujim pe Dumnezeu cu credincioșie și depindem de El pentru toate nevoile noastre, fără cea mai mică nemulțumire sau îndoială, numai atunci slujirea noastră va fi pe deplin roditoare. Mulți slujitori ai lui Dumnezeu spun că trăiesc prin credință. Dar, în realitate, ei trăiesc prin credința în alții. Trebuie deci să îi atenționăm pe slujitorii lui Dumnezeu să nu slujească lui Dumnezeu pentru bani, mâncare sau confort. Ei trebuie să facă totul ca pentru El. Dacă vom învăța să depindem de El, vom vedea cum, la vremea potrivită, El va împlini toate nevoile noastre. Dumnezeu nu eșuează niciodată în a ne purta de grijă într-un mod minunat, dar El are metodele Lui de a ne învăța

și de a ne mări credința. Dacă slujitorii lui Dumnezeu nu pot trăi și demonstra o viață de credință, ei nu vor putea fi exemple pentru ceilalți credincioși. Când slujitorii lui Dumnezeu devin cerșetori, lucrarea lui Dumnezeu are mult de suferit. Dacă nu pot trăi o viață de credință, este mult mai bine pentru ei să se retragă, căci fac mai mult rău decât bine lucrării lui Dumnezeu. Asemenea oameni nu merită să fie slujitorii lui Dumnezeu, căci ei aduc doar ocară Numelui Lui. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu iubitor și credincios. Prin slujirea noastră și printr-o viață de credință noi trebuie să fim în stare de a aduce bucurie și satisfacție inimii Lui.

b) Biruitori în neazuri

Când Sanbalat, Tobia și Gheșem au auzit că Neemia a reușit până la urmă să zidească zidurile Ierusalimului, au vrut să îi facă rău lui Neemia însuși. Când vrăjmașul eșuează în a împiedica lucrarea lui Dumnezeu și când vede că lucrarea lui Dumnezeu înaintază, următoarea lui armă este de a aduce necaz asupra slujitorilor Lui. Pe tot parcursul slujirii noastre pentru Domnul, a trebuit să ne confruntăm adeseori cu tot felul de lupte. Noi, care suntem în slujba Lui, trebuie să fim gata pentru tot felul de lupte în fiecare zi.

În Neemia 6:2-3 Sanbalat și Tobia au încercat să-l sustragă pe Neemia de la responsabilitatea lui de a termina zidul. În același mod, când noi, copiii lui Dumnezeu, suntem angrenați în lucrarea Lui, oameni lumești ne oferă funcții lumești dintr-o motivație rea, ca să ne țină departe de lucrarea Lui. Uneori ei oferă credincioșilor poziții de cinste, astfel încât aceștia să fie atrași de slava de sine. În unele locuri am văzut că atunci când cineva de curând născut din nou manifestă un interes mare pentru lucrurile lui Dumnezeu, liderii din bisericile denominaționale îl invită să-și asume o poziție de responsabilitate, precum cea de președinte sau de bătrân. Este cât se poate de nescryptural să investești cu calitatea de bătrân în adunare pe cineva de curând născut din nou. Potrivit cu 1 Timotei 3:1-10 și Tit 1:6-9, nimeni nu trebuie făcut bătrân până nu este pus la probă și încercat. Aceasta este o altă modalitate prin care diavolul îi amăgește pe cei de curând născuți din nou și îi împiedică să crească în harul și cunoașterea Domnului Isus Cristos. Când cineva de curând născut din nou manifestă râvnă pentru Cuvântul lui Dumnezeu și dorește creștere spirituală, pastorii din bisericile denominaționale îl invită să meargă și să vorbească în bisericile lor. Treptat, și în alții ia naștere dorința de a deveni populari, și astfel mulți oameni buni sunt înșelați și duși în rătăcire și urmăresc cu ambiție poziții înalte. În general, aceia care sunt plini de ambiții sunt cei care cauzează multe probleme. Cei din jur văd că viața de familie a acestor oameni nu este un

exemplu. Copiii lor sunt răzvrățiți. Asemenea oameni nu au nici o dorință aprinsă după rugăciune. Dar vor să fie bătrâni și, dacă nu li se dă această șansă, încep să creeze probleme printr-o propagandă falsă.

În Neemia 6:5-6 citim că acești bărbați, Sanbalat și Tobia, au continuat să îl necăjească pe Neemia. Când toate planurile și procedeele lor de hărțuire a lui Neemia s-au dovedit ineficace, atunci, în mod subtil, ei i-au trimis o scrisoare deschisă cu tot felul de acuzații false împotriva lui. Și în zilele noastre găsim că unii oameni scriu scrisori murdare împotriva slujitorilor și a poporului lui Dumnezeu. Cu un cuget vinovat, ei recurg la minciuna de a amplifica chestiuni care nu au nici un suport. Dar arma noastră cea mai eficientă este rugăciunea și încredințarea problemei în mâna Domnului nostru care nu ne înșală niciodată.

c) Rugăciunea - armă puternică

În Neemia 6:8-9, din cauza acuzațiilor false și ticăloase, a intrat frica în inima slujitorului lui Dumnezeu, dar el a strigat imediat către Domnul, rugându-L să-i întărească mâinile. Și noi am avut experiențe similare, dar am văzut cum au fost nimicite planurile vrăjmașului atunci când, fiind atacați puternic, am alergat la Domnul în rugăciune. Când oamenii ne acuză pe nedrept, nu trebuie să ne pierdem timpul în discuții contradictorii cu ei pentru a ne apăra. Numai rugăciunea stăruitoare poate înfrânge toată îndemânarea și istețimea vrăjmașului în încercările lui de a ne face rău. Vrăjmașul ajunge complet fără putere atunci când, fiind atacați de el, noi ne refugiem în sanctuarul rugăciunii.

Din Neemia 6:10-12 vedem că, atunci când lui Sanbalat și Tobia nu le-au reușit planurile și încercările lor inițiale, au conceput un alt șiretlic. L-au plătit pe Șemaia, unul dintre colaboratorii lui Neemia, să îi dea lui Neemia un sfat rău, ca să îl inducă în eroare. În versetul 10 citim că acest Șemaia îl sfătuiește pe Neemia să se ascundă în templu ca să-și scape viața. Dacă Neemia ar fi acceptat sfatul lui și s-ar fi ascuns în templu, ar fi dat loc la vorbe rele și la ocară împotriva lui.

Vrăjmașul folosește aceeași armă împotriva credincioșilor și în zilele noastre. El se folosește adeseori de prietenii noștri și de rudele noastre apropiate cu o gândire lumească ca să ne dea sfaturi rele pentru a ne împiedica în lucrarea noastră pentru Domnul. În acest fel și-au pierdut mulți credincioși credința în Dumnezeu. Noi, credincioșii, nu trebuie să ascultăm de sfaturile prietenilor sau rudelor lumești. Când avem la îndemână voia și sfatul ceresc al lui Dumnezeu prin rugăciune, sfatul prietenilor și rudelor noastre lumești trebuie aruncat imediat la coș. Potrivit cu Matei 12:46-50, numai acei credincioși care fac voia lui Dumnezeu sunt frații și surorile Domnului. În lucrarea lui

Dumnezeu nu trebuie să fim călăuziți de sfatul prietenilor și rudelor noastre lumești. Am văzut mulți slujitori ai lui Dumnezeu care au eșuat în această privință. Când au nevoie de bani pentru lucrarea lui Dumnezeu, de exemplu să cumpere o bucată de pământ sau să construiască o sală, în loc de a se încrede în Dumnezeu, ei fac uz de înțelepciunea lumească și apelează la prietenii lor din lume pentru ajutor financiar. Ei cred că nu este nimic rău în a împrumuta bani de la cineva atâta timp cât poți să îi dai înapoi, deoarece sunt folosiți pentru lucrarea Domnului. Fără să-și dea seama, asemenea metode lumești de a procura bani rezultă invariabil în lipsă de rod.

Neemia însă și-a dat seama că Șemaia i-a dat un sfat rău. De multe ori, oameni care pretind a fi slujitori ai lui Dumnezeu crează o teamă inutilă în inimile altor credincioși. Ei spun că Dumnezeu le-a vorbit pentru a-i preveni pe alții cu privire la anumite chestiuni și astfel aduc nefericire și îndoieli în inimile și casele multora. Să luăm învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu de a nu ne lăsa niciodată înșelați de asemenea oameni rafinați. Cuvântul lui Dumnezeu ne este dat pentru învățătura și călăuzirea noastră zilnică.

CONCLUZIE

Când zidul s-a terminat (Neemia 6:15-16), popoarele păgâne, inclusiv vrăjmașii, au trebuit să recunoască faptul că lucrarea era a lui Dumnezeu. Dacă noi ne rugăm și suntem credincioși în lucrarea pe care Domnul ne-a încredințat-o și continuăm să perseverăm în ciuda tuturor atacurilor vrăjmașului, întocmai ca și în cazul lui Neemia, Domnul ne poate folosi la refacerea vieților zdrobite, a familiilor destrămate și chiar a adunărilor dezmembrate.

Când o asemenea lucrare se face prin noi, chiar și vrăjmașii noștri văd aceasta și nu pot decât să mărturisească, pentru slava lui Dumnezeu, că este lucrarea Lui.